

Svoboda ryby nechtěné?

Lipno před výlovem

Rok se s rokem sešel. Ocitl jsem se opět na výlovu společně se strakonickými rybáři. Tedy těmi, co nesedí na břehu a nechytají rybu, ale jdou naopak rybu lovit do rybníka. Aby ti rybáři, co sedávají na břehu, mohli říkat podobné věci jako tatínek hlavního hrdiny v románu Marcela Pagnola *Tatínkova sláva*. Jen se mění orebice horská za rybu velkou. Tak to nějak je.

Výlov samotný je dění obtížné a práce náročná. Středem zájmu jsou pochopitelně ryby tržní, zajímavé nebo hnedle nedostatkové. Rybí žoužel druhu střevlička východní (*Pseudorasbora parva*), malá plotice obecná (*Rutilus rutilus*), perlín ostrobřichý (*Scardinius erythrophthalmus*), případně jiné se občas při vypuštění rybníku vyskytnou v desítkách, stovkách kusů. Potom již záleží na štěstí. Zda se rybník brzo naplní a zmiňované rybky přežijí temné chvíle svého bytí v bahně. Nebo přijdou rybožraví ptáci a savci a jejich život milosrdně ukrotí. Někdy predátoři nečekají na konec výlovu, ale přijdou před rozbřeskem. 21.10. jsem tak na Sedlu u Střelskohoštické Lhoty našel stopy lasice. Na padlých rybkách si tak dovedou pochutnat i obyčejné kachny divoké. Jiní jedlíci číhají kousek dál, po proudu stoky nebo potoka. Jako třeba ledňáček říční, kterého jsem viděl sedět a odlétat od rybníka ve zmiňované obci. Nic nepřijde nazmar.

Vždycky je mně uvízlých rybek líto. Zejména těch, které do naší krajiny nepatří, a tudíž je jako druhy invazivní z různých legislativních i rybářských opatření do vody vrátit zpět nelze. Nějak se sem dostaly. Většinou nikoliv vlastním přičiněním.

Občas nějakou tu rybku seberu a poskytnu jí útulek doma v chladném akváriu. Některé druhy pobyt snášejí dobře. Jiné dlouho nevydrží. Z různých důvodů. Ať je to společenství s ostatními zajatými rybkami, nebo nedostatku prostoru, nepřírozené potravy a možná stresu.

Karas stříbřitý

I stalo se, že jsem se „smiloval“ nad jedním menším jedincem karasa stříbřitého (*Carassius auratus*). Jako takový, druh nepůvodní a invazivní na návrat do naší vody nemá nárok. V lepším případě skončí jako nástražní rybka na dravce. Konec konečný jsem popsal. Mého karasa jsem dopravil domů a po přípravě akvária, srovnání teplotních rozdílů, lepšího obsypání vodních rostlinek jsem jej vypustil mezi společenství střevliček východních a plotice obecné. Zdálo se, že mezi ostatní zapadne. On jako sběrač a přerovnávač dna a ostatními jako ryby vodního sloupce.

Jenže uběhlo několik hodin a byl jsem vyrušen dutými údery. Zprvu jsem myslel, že pochází odněkud z lůna bytu nebo balkónu. Nebylo to tak. To ten karas. Rozjel se ode dna a snažil se vyskočit z nádrže ven. Jenže ta byla zaklopena víkem. Takže co skok, to rána. A co dál? Přihlížet, až se karas umlátí? Nějak mně to nedalo. Odlovil jsem jej. Tak jako zamlada. V ruce jsem ucítil ten známý pohyb rybiho těla. Podobný, jako když jsem takto chytal naše karasy obecné (*Carassius carassius*) do ruky v řepickém Brodýři. Možná to rozhodlo a milého invazivce jsem na životě nezkrátil.

Žije si tam, kde bude sám svého druhu mezi jinými ploutvovci s nebezpečím opětovného vylovení. Pod dohledem predátorů, kteří mu, vzhledem ke stříbřitému tělu, nedopřejí klidu.

Ale je relativně svobodný. Když bude šikovný, možná z něho bude jihoasijský mudrc.

